

гледнахъ прѣзъ прозореца и видѣхъ че се захваща мѣсечно затмение, за което ние предварително нищо не знаехме, понеже ние сами, тъй да кажемъ намѣрвахме се въ затмение като съвсѣмъ не получавахме вѣстници, или ги получавахме закъснѣли и не всѣкой день отдѣлно число, но изведнѣжъ за двѣ недѣли. Заради това твърдѣ ги не четѣхме, па като нѣмахме врѣме и съвсѣмъ ги не четехме, но само минуваха отъ една рѣка въ друга по за пѣколко минути. Както солдатинътъ въобще нищо «не може да знае», така и ние тука чистосвѣстно можахме да отговоримъ на всѣкое питанье, което се не отнасяше до Габрово или до Шипка, че «не можемъ да знаемъ». И така затмѣннето на мѣсечината се яви за насъ съвсѣмъ неочаквано; ние не знаехме ще ли бѣде то частно или цѣло и колко врѣме ще се продължава, па и да не споменуваме че не знаехме отъ какво зависи. То ни развали сънътъ, па така ние се разговаряхме съ приятелътъ си заради мнѣжлото и за утрешния день и наблюдавахме затмѣннето. Полѣжимъ, полѣжимъ, па станемъ да погледнемъ какво промѣненіе е настапало. Мѣсечината се скриваше все повече и повече; нейната свѣтлина отслабѣваше, и най-послѣ около полунощъ настана съвършенна тъмнина.

Зловѣщо предсказванье можаше да бѣде за Турцитѣ това, тъй да речемъ, изгаснованье на луната, което се случи тъкмо въ деньтъ на рѣшителния бой на Балканътъ, и колко ние желаяхми, щото да бѣде то дѣйствително зловѣщо предсказванье.

Ние очаквахме да утихнатъ топовинтѣ гърмежи като настѣпи съвършенна тъмнота. Но не, на-